

ตุ๊กตาหัวใจ

มุกกา

สุคนธาแห่งหัวใจ

แต่งโดย มุกทิภา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-204-9

จัดจำหน่ายอีนุค กุมภาพันธ์ 2558

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2538

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไช้หนู

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

ผู้จัดทำ

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

หจก. สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO., LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อ “ฟาริด” บุตรชายคนที่ห้าของชีคสุไลมานผู้ปกครองเมืองทาลาห์ ผู้ควบคุมและดูแลกองคาราวานของเมืองทาลาห์ ชายหนุ่มผู้เป็นที่น่าเกรงขามของผู้คนและได้รับการกล่าวขานว่า ช่างคนโดยไม่กะพริบตา ได้มาพบกับ “มารียา” ด้วยความบังเอิญที่ร้านของแม่หมอนูฮา เด็กสาวมาเรียนวิชาความรู้เรื่องสมุนไพรและจับจุดคลายเส้น ซึ่งการเรียนรู้เรื่องแบบนี้ถือเป็นการเสื่อมเสียเกียรติของสตรีและทำให้ครอบครัวต้องอับอาย เด็กสาวจึงต้องปิดบังฐานะของตัวเอง และนั่นทำให้ท่านชายฟาริดเริ่มสนใจในตัวเธอ และพยายามค้นหาคำตอบว่า เหตุใดจึงชอบให้มีเธออยู่ข้างกาย

กองบรรณาธิการ

กุมภาพันธ์ 2558

คุยกับผู้เขียน

เชื่อว่าหลาย ๆ คนคงมีนางเอกแบบที่ชอบมาก ๆ อยู่ในใจ ผู้เขียนเองก็เช่นกัน เวลาอ่านนิยายจะชอบนางเอกที่พออ่านแล้วให้ความรู้สึกว่าน่ารักน่าเอ็นดู อ่านไปยิ้มไป จึงได้เขียนเรื่องนี้ขึ้นเพราะอยากลองเขียนนางเอกแบบใส ๆ น่ารักดูบ้าง เมื่อได้พล็อตที่ลงตัวนิยายเรื่อง **“สุคนธาแห่งหัวใจ”** จึงถือกำเนิดขึ้น

นิยายเรื่องนี้เป็นนิยายรักแนวเมืองสมมติ เริ่มจากมารีสาสาวน้อยใสซื่อ บังเอิญได้รู้จักกับท่านชายฟาริดซึ่งถือเป็นบุรุษในตำนานคนหนึ่งของเมืองทาลาท จากนั้นความสัมพันธ์ของทั้งสองจึงค่อย ๆ พัฒนาขึ้น จนกลายเป็นความรักในที่สุด

ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านมาร่วมเป็นสักขีพยานในความรักของพวกเขาได้ใน ‘สุคนธาแห่งหัวใจ’

มุกทิกา

ตอนที่ 1

แรกพบ

“เร็วสิพี่เอลซ่า ชักช้าอย่างนี้ประเดี๋ยวก็ไม่ทันดูขบวนคาราวานเข้าเมืองหรอก” ร่างเล็กบอบบางภายใต้ผ้าคลุมสีดำห่มตัวหันมาเร่งหญิงสาวอีกคนภายใต้ผ้าคลุมสีดำเช่นกัน

“คุณหนู คุณหนูมารียา อย่าวิ่งสิเจ้าคะ”

“เร็วเข้าเถอะพี่เอลซ่า คาราวานนี้มีของแปลกตาจากตะวันตกออกมากมาย ถ้าพวกเราไม่ไปดูไว้ก่อนว่ามีอะไรน่าสนใจ อาจพลาดของสนุกก็ได้” ว่าแล้วร่างเล็กก็หันกลับไปเร่งฝีเท้าตรงไปยังประตูเมือง

ผู้คนแห่แหนมาเนืองแน่นบริเวณลานหน้าเมืองทาลาห์ ใครบ้างไม่รู้ว่าท่านชายฟาริดบุตรชายคนที่ห้าของซีกส์โลมานจะเดินทางกลับมาพร้อมคาราวานสินค้าจากต่างเมือง ดังนั้นพ่อค้าวาณิชทั่วเมืองจึงตรงมาเพื่อรอทำการค้าขายกับกลุ่มคนที่ร่วมเดินทางไปกับท่านชายฟาริด ผู้ซึ่งบัดนี้อาจเรียกได้ว่ากุมชะตาการค้าของเมืองกลางทะเลทรายแห่งนี้ไว้ ด้วยเป็นผู้ริเริ่มรวบรวมนำสินค้าที่ผลิตในเมืองพร้อมทั้งผู้ที่สมัครใจร่วมขบวนกับท่าน ตั้งคาราวานออกเดินทางไปยังเมืองต่าง ๆ เพื่อค้าขาย อีกทั้งยังนำสินค้าแปลกตาคลับมาขายให้แก่ชาวเมืองของตน

เดิมทีเมืองทาลาห์นั้นขึ้นชื่อเพียงเรื่องเครื่องหอมเพราะมีพ่อค้าใหญ่

ในเมืองได้ตระเวนไปตามเมืองต่าง ๆ เพื่อขายเครื่องหอมเหล่านั้น เมื่อพ่อค้าผู้นั้นมาปักหลักอยู่ที่เมืองทาลาทจึงมีผู้ขึ้นขอไปในเครื่องหอมลงทุนมาซื้อหาถึงที่นี้ จนกิจการเครื่องหอมเฟื่องฟูขึ้นในเมืองนี้ ประชาชนในเมืองจึงเริ่มเปลี่ยนมาค้าขายเครื่องหอมบ้าง ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีใครรู้เรื่องเท่ามารฟ พ่อค้าผู้เริ่มในเรื่องนี้

เมื่อกิจการเครื่องหอมเฟื่องฟู เบียดบังการค้าขายอื่น ๆ ท่านชายฟาริดในวัยสิบหกกลับเห็นว่าการนี้อาจทำให้บ้านเมืองอ่อนแอลง เนื่องจากผูกติดการค้าขายเพียงเครื่องหอมเท่านั้น จึงรวบรวมสินค้าคุณภาพดั้งเดิมของเมืองทาลาทไปเปิดตลาดใหม่ในต่างเมือง แน่นอนว่าท่านชายมิได้หวังลิ้มว่าเมืองของตนนั้นขึ้นชื่อเรื่องใด เครื่องหอมมากมายจึงอยู่ในรายการสินค้าของคาราวานนี้เป็นอันดับแรก เพื่อเป็นใบเบิกทางให้สินค้าอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นอาวุธ เครื่องจักสาน หรือแพรวพรวน รวมไปถึงอาหารแห้งซึ่งปรุงด้วยสูตรต้นตำรับของเมืองทาลาท

นับจากคาราวานขบวนแรกของท่านชายฟาริดได้เคลื่อนออกจากเมือง เวลาก็ผ่านไปได้ห้าปีแล้ว การค้าวาณิชในเมืองมีแต่เจริญรุ่งเรืองขึ้นเรื่อย ๆ ไม่เพียงแค่งานกิจการเครื่องหอมเท่านั้น ยังรวมไปถึงของพื้นเมืองต่าง ๆ ด้วย จนเมืองใกล้เคียงต่างก็เลือกที่จะมาเปิดตลาดสินค้าของตนที่นี่ด้วย เรียกได้ว่าเมืองทาลาทได้กลายเป็นศูนย์กลางการค้าของทะเลทรายแถบนี้เลยทีเดียว

กองคาราวานค่อย ๆ เคลื่อนตัวเข้ามาในเมืองโดยมีกลุ่มบุรุษร่างสูงใหญ่ในชุดผ้าคลุมดำที่ม่านำขบวนเข้ามา คนในลานกว้างต่างแหวกทางให้กลุ่มชายชุดดำนับสิบกลุ่มนี้ เนื่องจากเป็นที่รู้จักว่าหนึ่งในนั้นคือท่านชายฟาริด

หลังจากเหล่าอาชญากรถูกควบคุมผ่านไป เส้นทางที่แหวกกว้างเมื่อครู่ก็

หายไพลัน ขบวนการวาทกรรมล้อมด้วยพ่อค้าและประชาชนที่หวัง
ประมุขสินค้าแปลกตา

มารียามองหาเกวียนเป้าหมาย ต้องใช้เวลาอยู่ครู่ใหญ่จึงเบียดแทรก
ผู้คนไปยังเกวียนที่เต็มไปด้วยขวดแก้วเจียรระโนขวดเล็ก ๆ มากมาย เด็ก
สาวมองพวกมันอย่างละลานตา สิ่งที่ทำให้ดวงตาของนางทอประกาย
ระยิบระยับยิ่งกว่าแสงดาวในคืนเดือนมืดหาใช่ความงดงามของขวดแก้ว
เหล่านั้น แต่เป็นของเหลวใสหลากสีที่บรรจุอยู่ภายในต่างหาก

“มาจนได้นะคุณหนูมารียา ความจริงไปรอที่ร้านข้าก็ได้” ชายวัย
กลางคนพูดยิ้ม ๆ เมื่อเห็นใบหน้าคุ่นตาของเด็กสาว

“ไปรอที่ร้านท่าน ก็เหมือนคราวก่อนที่ตลาดของดี ๆ อีก ใช่หรือไม่”
มารียาทำปากยื่นอย่างแสนงอน เมื่อเห็นดังนั้นชายร่างหนาถึงกับหัวเราะ
จนพุงกระเพื่อม

“จันท่านก็เลือกดูเอาเถิดว่าชอบสิ่งใด”

มารียาได้ยินคำอนุญาตเช่นนั้น ก็เริ่มใช้จุกที่ไวต่อสัมผัสของตนเอง
คัดสรรของเหลวใสที่บรรจุในขวดแก้วงดงามทันที

ทางด้านกลุ่มชายเสื้อคลุมดำ หนึ่งในนั้นเริ่มสังเกตเห็นว่าหัวหน้าขบวน
มิได้มุ่งตรงไปยังทิศทางที่ควร จึงควมำขึ้นเคียงข้าง หากระวังให้ตามหลัง
อยู่เล็กน้อย ด้วยศักดิ์ของผู้นำส่งเกินกว่าเขาจะตีเสมอได้

“ไม่เข้าวังก่อนหรือขอรับ”

“ไม่หรอก เข้าวังตอนนี้ก็ไม่ได้เข้าพบท่านพ่อ ไปหาญาติก่อนก็แล้ว
กัน”

“ขอรับ”

ซามานทหารองครักษ์ผู้ใจตอบรับทันที ทราบว่าเป็นเวลาออกว่า

ราชกิจยามเช้าของท่านชีคสุไลมานจริงดังที่ท่านชายฟาริดกล่าว อีกทั้งการที่ท่านชายมักตรงไปหาแม่หมอนูฮา เพื่อให้แม่หมอเผ่าช่วยบีบวดคลายเส้นให้นั้นถือเป็นเรื่องปกติที่ทรงทำเป็นกิจวัตรหลังจากฝ่าทะเลทรายอันร้อนระอุมาเป็นเวลานาน

ฟาริดพร้อมทั้งทหารองครักษ์อีกสิบนาย ควบม้าไปยังทิศตะวันตกของเมืองซึ่งเป็นที่ตั้งของร้านหมอยานูฮา แม้จะเป็นเพียงร้านเล็ก ๆ แต่กลับมีคนเข้าออกไม่ขาดสาย เพราะแม่หมอผู้ขึ้นชื่อเรื่องจับจุดคลายเส้นเป็นที่สุด

เมื่อถึงจุดหมาย เหล่าทหารองครักษ์ก็คุ้มพื้นที่หน้าร้านทันที ขณะที่ท่านชายเดินเข้าไปพร้อมผู้ติดตามอีกสามคน นูฮาซึ่งรู้ถึงการมาของขบวนคาราวาน จึงตั้งท่ารอท่านชายอยู่แล้วรีบออกมาต้อนรับทันที

“ยินดีต้อนรับสู่ร้านเล็ก ๆ ของข้า ท่านฟาริด”

“ร้านยาของท่านยังคึกคักเช่นเดิมนะ นูฮา” ฟาริดกวาดตามองรอบร้าน เห็นว่ามีคนอยู่ภายในไม่น้อย “เข้ามาใช้บริการเช่นเคย แต่ไม่ทราบที่ท่านยังพอเหลือที่ให้ข้าและคนของข้าหรือไม่”

“สำหรับท่าน นูฮาผู้ยินดีรับใช้เสมอ เชิญท่านและคนของท่านเข้าไปล้างเนื้อล้างตัวด้านในก่อนเถิด”

กลุ่มคนร่างใหญ่ในชุดคลุมสีดำทำให้คนที่อยู่ในร้านต่างเมียงมองอย่างสนใจ บางคนที่มาด้วยกันก็เริ่มบ่นปากซุบซิบ ด้วยน้อยครั้งนักที่หญิงชราอย่างนูฮาจะแสดงท่าทีนอบน้อมเช่นนี้ต่อใคร

ฟาริดเข้าไปในห้องด้านหลังเพียงลำพัง โดยทิ้งคนของเขาไว้ด้านนอกอย่างน้ำใจใหญ่ถูกยกเข้ามา ตามด้วยน้ำร้อนหลายถังต้มใบสมุนไพรหอมกรุ่น

ห้องด้านหลังของร้านยานั้นถึงแม้จะเล็ก แต่ก็สะอาดสะอ้าน กลิ่น

สมุนไพรอ่อน ๆ ขวนให้ผ่อนคลายไม่น้อย ฟาริตปลดเสื้อคลุมออก ตามด้วยเครื่องแต่งกายชิ้นอื่น ๆ แล้วจึงก้าวลงไปชำระคราบเหงื่อไคลจากการเดินทาง สำหรับคนเดินทางติดต่อกันเป็นแรมเดือนการได้แช่น้ำเช่นนี้ช่างสุขร่ากับขึ้นสวรรค์ก็ไม่ปาน

เมื่อน้ำเริ่มเย็นลงชายหนุ่มก็ลุกขึ้นเช็ดเนื้อเช็ดตัว สวมกางเกงเพียงตัวเดียวเพื่อรอแม่หมอนูฮามาจับจุดคลายเส้นให้ ขณะที่กำลังผ่อนคลายจากกลิ่นหอมอ่อน ๆ ในห้อง ฟาริตก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวบางอย่างที่ประตูด้านหลัง เขาคว้าดาบโค้งคมกริบขึ้นมาทันที แล้วแนบลำตัวเข้ากับผนังด้านเดียวกับประตู

“นูฮ่า ท่านมาดูสิว่าวันนี้ข้าได้สิ่งใด...อู๊ย!” พุดยังไม่ทันจบประโยค เด็กสาวที่เปิดประตูเข้ามาก็ต้องสะดุ้งเฮือกกับคมดาบที่จ่อบนลำคอ

“มีอะไรหรือคะคุณหนู” เอลซ่าซึ่งเดินตามหลังมาอย่างไม่รู้วิธีไหนก็เห็นถามขึ้น ก่อนจะกรีดร้อง “กรีด! เจ้าโจรชั่ว คิดจะทำอะไรคุณหนูของข้า” ก่อนที่นางจะทันได้ห่มข้าวของในมือใส่บุรุษร่างสูงใหญ่เพื่อช่วยผู้เป็นนาย ชายผู้นั้นกลับตวาดลั่นด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจ

“หยุดเดี๋ยวนี้! เจ้าอย่าได้บังอาจ”

เอลซ่าชะงักค้าง ก่อนจะก้าวถอยอย่างงะแงะ หวาดกลัวจนลนลานท่าทางบุรุษผู้มีหนวดเคราครีบกินเนื้อที่ใบหน้าเกือบครึ่งผู้นี้น่ากลัวราวกับยักษ์มาร แต่เมื่อเห็นคมดาบยังจ่อคอนายหญิงตัวน้อย ความภักดีทำให้มีอาววังหนึ่ดังใจคิดได้ ตัดสินใจคุกเข่าเอ่ยวาวจาขอความเมตตาเพื่อผู้เป็นนาย

“นายท่าน ได้โปรดปล่อยคุณหนูของข้าด้วย คุณหนูยังเด็กไม่มีเจตนาล่วงเกินท่านแต่อย่างใด”

ฟาริตละสายตาจากหญิงสาวที่เห็นชัดว่าเป็นเพียงผู้ติดตาม มาที่

สตรีภายใต้คมดาบของเขาและพบว่าดวงตาโตกลมแป้นกำลังเบิกกว้างมองเขาอยู่ ร่างผอมบางดูกังก้างกับดวงหน้าค่อนข้างกลมซึ่งบัดนี้ไร้ผ้าคลุมปกปิดใบหน้าเนื่องจากถูกเขากระชากลงมาตั้งแต่จรดปลายมิดเข้ากับลำคอ บ่งบอกถึงความอ่อนวัยของผู้เป็นเจ้าของ ชายหนุ่มผ่อนลมหายใจออกแผ่วเบา เมื่อรู้ว่าคนในเงื้อมือเขาเป็นเพียง ‘เด็ก’ เท่านั้น

“โอ...นายท่าน โปรดรอมือด้วย คุณหนูมาริยาเพียงมาหาข้าเท่านั้น”

ฟาริตดัดสายตาไปมองด้านหลัง เห็นองค์ศรีษะของเขาพร้อมอาวุธครบครันอยู่ในมือ และหญิงชราเจ้าของร้านกำลังคุกเข่าลงขอร้องไม่ต่างจากหญิงรับใช้ของเด็กสาวผู้นี้ แม้จะมั่นใจแล้วว่าเด็กสาวเจ้าของนามมาริยามิได้ประสงค์ร้าย แต่เขาก็ยังไม่คิดปล่อยไปโดยง่าย

“เจ้ามาที่นี่ทำไม”

“ข้า...ข้าเพียงมาเรียนวิชากับท่านนุสาเท่านั้น” น้ำเสียงของมาริยาสิ้นเล็กน้อยอย่างตื่นตระหนก

“เรียนสิ่งใดกันเล่า แม่แต่ผู้นี้มีสิ่งใดที่เด็กสาวเช่นเจ้าสนใจ”

“ข้ามาเรียนเกี่ยวกับสมุนไพร และจับจุดคลายเส้น”

“คลายเส้น?” ฟาริตทวนคำแล้วหัวเราะในลำคอ เด็กสาวผู้นี้คิดเรียนคลายเส้น เห็นชัดว่านางเป็นผู้มีฐานะพอสมควร เหตุใดจึงกล้าเรียนวิชาที่ต้องตะแคงเนื้อตัวผู้คนมากมาย

“ไม่ผิด ข้าเรียนเก่งมากขนาดท่านอาจารย์นุสายังชื่นชม”

“จริงรึ นุสา” ฟาริตถามหญิงชราขณะที่ดวงตายังไม่วางวายจากดวงตากกลมใส

“คุณหนูมาริยาเรียนรู้จุดต่าง ๆ ได้เร็วมากเจ้าคะ”

“ดี ให้นางเป็นคนคลายเส้นให้ข้า”

“ว่าไงนะเจ้าคะ!?” หญิงชราตื่นตระหนกยิ่ง

“เจ้าฟังไม่ผิดหรอกนุสา ให้เด็กสาวคนนั้นรอดให้ข้า”

“ไม่ได้เด็ดขาด นี่ท่านคิดจะทำลายชื่อเสียงคุณหนูอย่างนั้นหรือ”
เอลซ่าซึ่งกลัวลนลานอยู่เมื่อครู่โกรธจัดทันทีเมื่อได้ยินวาทะหยาบเกียรติ
เจ้านายตัวน้อยเช่นนี้ ใครบ้างไม่รู้หญิงชายห้ามใกล้ชิด แล้วนี่ถึงกับคิดให้
คุณหนูของนางปีบνωดให้ ช่างร้ายกาจเหลือทน

“คุณหนูของเจ้าทำลายชื่อเสียงตัวเองได้อยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องพึ่ง
ข้ากระมัง” ฟาริดกล่าวเยาะ “สตรีที่เรียนเรื่องพวกนี้หากมิต่างงานด้านนี้
ก็เหลือเพียงเรียนเพื่อเอาใจบุรุษเท่านั้น”

เอลซ่าทำท่าจะกระโจนใส่ชายหนุ่มเพื่อช่วยนายสาว แต่ยังไม่อาจ
ทำได้ตั้งใจหมาย ลำคอก็ถูกท่อนแขนใหญ่ของชายชุดดำร่างกำยำรัดไว้
พร้อมทั้งกวัดแกว่งมีดวงพระจันทร์ไปมาตรงหน้านาง เห็นชัดว่าชายที่จุโจม
นางจากด้านหลังนี้เป็นพวกเดียวกับคนที่จับคุณหนูของนางไว้ นางจึงพยายาม
ดิ้นรน

บาสซิมองครักษ์หนุ่มร่างสูงใหญ่รับหน้าที่คุมตัวพี่เลี้ยงสาวไว้ ตั้งใจ
ว่าจะไม่ให้เกิดความผิดพลาดขึ้นอีก เมื่อครู่ขณะอยู่เวรยามด้านนอก เขา
เพียงแค่เดินไปคุมมหนึ่งจากร้าน หันมาอีกทีสองสาวก็เปิดประตูหลังเข้ามา
เสียแล้ว นับเป็นความผิดพลาดที่ยากจะแก้ตัว ดังนั้นจะปล่อยให้พลาดอีก
ไม่ได้

“พี่เอลซ่า” เสียงหวานใสเรียกชื่อพี่เลี้ยงสาวเป็นการเตือน ทำให้
เอลซ่าเริ่มสับสน “ท่านผู้นี้ไม่รู้เรื่องราว ย่อมเข้าใจผิดเป็นธรรมดา พี่เอลซ่า
อย่าโกรธเขาเลย”

“คุณหนู” เอลซ่ามีสีหน้าลำบากใจ แต่ก็สงบลงไปมาก

“เจ้าพูดได้น่าฟังนัก กำลังจะบอกว่าที่ข้าเอ่ยมาล้วนไม่ใช่จุดประสงค์
ของเจ้าสินะ” ริมฝีปากของฟาริดบิดน้อย ๆ อย่างหมิ่นแคลน

“พี่ชายท่านนี้ ข้าต้องขอภัยด้วยที่รบกวนความเป็นส่วนตัวของท่าน ข้าไม่ทราบจริง ๆ ว่าท่านอาจารย์ฐาต้อนรับแขกที่นี้จึงได้ล่วงเกินท่านไป เป็นเพราะข้ารีบร้อนนำสิ่งของมาให้ท่านอาจารย์ดูทำให้ไม่ทันระวัง ท่านอย่าได้ถือสาเลย” แทนที่วาจาขอภัยอย่างอ่อนหวานนั้นจะทำให้บุรุษร่าง สูงใจอ่อน มารียากลับพบว่าเขาพลิกดาบด้านไว้คมมากดแนบลำคอนาง ความเย็นของโลหะทำให้นางกลืนน้ำลายอีกใหญ่

“ที่ข้าต้องการรู้ไม่ใช่สิ่งนี้ ข้าอยากรู้ว่าเจ้ามาเป็นลูกศิษย์ฐาตาท่าไม” พาริตทำเสียงดุดันยิ่งขึ้น เมื่อนัยน์ตาใสแจ้วของอีกฝ่ายเริ่มคลายความ กริ่งเกรงในตัวเขาลง

“จริง ๆ แล้วข้าเพียงอยากมาเรียนเรื่องสมุนไพร แต่นานวันเข้าข้า เริ่มสนใจเรื่องจับจุดคลายเส้น”

“อยากรู้เรื่องสมุนไพร หรือเจ้าอยากเป็นหมอจริง ๆ”

มารียากำลังจะส่ายหน้า แต่สำเนียงได้ถึงแผ่นเหล็กกล้าบนลำคอ จึงชะงักเล็กน้อยก่อนจะตอบชายหนุ่มออกไป

“บ้านข้าทำเครื่องหอม ข้าจึงอยากเรียนรู้เกี่ยวกับกลิ่นของสมุนไพรที่ ช่วยทำให้คนผ่อนคลายเท่านั้น”

“ก็พึงมีเหตุผล”

“ถ้าอย่างนั้นพี่ชายจะปล่อยข้ากับพี่เอลซ่าได้หรือยัง”

“หากเจ้ายอมทำตามที่ข้าต้องการยอมไม่มีปัญหา”

“ท่านต้องการสิ่งใดกัน”

“ข้าบอกแล้วว่าต้องการให้เจ้าทำหน้าที่แทนนุสา หากเจ้ายอม ทั้ง เจ้าและคนของเจ้าก็จะปลอดภัย”

“คุณหนูอย่าอายอะไรนะเจ้าคะ พวกนี้เป็นใครมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ ชื่อเสีย คุณหนูอาจจะ...”

“หุบปากของเจ้าเดี๋ยวนี้เอลซ่า ท่านผู้นี้ไม่ใช่ผู้ที่คนอย่างเจ้าจะกล่าววาจาล่วงเกินได้” นูสราตวาดเสียงลั่นก่อนที่เอลซ่าจะมีโอกาสพูดจบ “ส่วนท่าน คุณหนูมารีอา หากยังอยากร่ำเรียนกับข้าจงทำตามท่านผู้นี้เสีย”

ฟาริตถึงกับต้องกลืนหัวเราะกับสีหน้าของสองนายปาวที่ทำหน้าเหวอเหมือนกันเปี้ยว หลังจากสิ้นเสียงของหญิงชรา

“ท่านนูสา ทำไมจึงพูดเยี่ยงนี้ คุณหนูเจ้าคะอย่ารีบปากเด็ดขาดชีวิตของข้าแตกต่างกับชื่อเสียงของคุณหนูค้ำยิ่งกว่าค้ำเสียอีก”

คำพูดที่แสดงถึงความจงรักภักดียิ่งกว่าชีวิตของเอลซ่าทำให้หลายคนที่ได้ยินถึงกับทึ่ง ฟาริตรู้สึกชื่นชมในตัวหญิงรับใช้ผู้นี้ไม่น้อย นั่นทำให้ต้องกลับมามองเด็กสาวในเงื้อมมือเขาอย่างพินิจพิจารณา ว่าเหตุใดเด็กน้อยหน้าอ่อนอ่อนยำนี้อาจสามารถทำให้คนคนหนึ่งยอมตายแทนได้เพียงแค่ว่าชื่อเสียงเจ้าหล่อนเท่านั้น

ส่วนบาสซิมองครักษ์ของท่านชายฟาริต ซึ่งเป็นผู้จับกุมหญิงสาวพี่เลี้ยงของเด็กสาวได้คมดาบของผู้เป็นนาย เกิดความรู้สึกชื่นชมหญิงสาวในอ้อมแขนอย่างช่วยไม่ได้ เมื่อเขากับนางอยู่ในฐานะที่พร้อมจะพลีชีพเพื่อผู้เป็นนายได้ทุกเมื่อไม่ต่างกัน แต่ถึงกระนั้นหากท่านชายฟาริตสั่งมาเขาก็พร้อมจะปลิดชีพนางในทันที

“อย่าเสนอแนะอะไรโง่ ๆ เอลซ่า ท่านฟาริตเพียงต้องการทดสอบฝีมือลูกศิษย์ข้าเท่านั้น”

ฟาริตละลายจากเด็กสาวหันไปยิ้มให้หญิงชรา ผู้เคยเป็นข้าหลวงในราชสำนักสมัยเขายังเยาว์วัย

“สมเป็นนูสา ท่านเข้าใจถูกแล้ว ข้าอยากดูว่าแม่หนูนี้เหมาะสมจะเป็นศิษย์ของท่านหรือไม่ ว่าไฉน แม่หนูเจ้าพร้อมจะพิสูจน์ฝีมือตัวเองให้ข้าประจักษ์หรือไม่”

“หากข้าไม่ทำ...” มาริยามองหน้าชายหนุ่มผู้กุมชะตาชีวิตนางไว้
สลัดกับใบหน้าของผู้เป็นอาจารย์อย่างสับสน

“หากเจ้าไม่ทำ จงอย่ากลับมาว่าเรียนกับนุสาอีก มิฉะนั้นชีวิตเจ้า
จะหาไม่”

คิ้วของนุสาขมวดเข้าหากัน เดิมทีคิดว่าท่านชายแค่เล่นสนุก แต่ชู้
กันถึงขั้นนี้ออกจะเกินหยอกล้อไปหน่อยหรือไม่

ความจริงแล้วฟาริตต้องการดูความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ของเด็กสาว
เท่านั้น แม้ว่าเด็กน้อยจะสวมเสื้อผ้าธรรมดาแต่เพียงแวบเดียวที่สัมผัสเนื้อผ้า
ละมุนที่เด็กสาวผู้นั้นสวมอยู่ก็รู้ว่าต้องเป็นลูกสาวพ่อค้าที่มั่งคั่งไม่น้อย แล้ว
คุณหนูผู้ร่ำรวย จะมีจิตใจใฝ่รู้รับวิชาจากนุสาไปจนหมดสิ้นได้อย่างไร

“ถ้าเช่นนั้นข้าตกลง”

“หมายถึงไม่กลับมาว่าเรียนกับนุสาอีกนะหรือ”

“หมายถึงจับจุดคลายเส้นให้ท่านต่างหากเล่า”

ดวงตากลมโตฉายแววมุ่งมั่นไม่ไหวติง ทำให้คนคิดกลั่นแกล้งเหยอ
ย็มน้อย ๆ อย่างพึงใจ กับท่าทางใสซื่อปนหัวหาญนั้น

“ดีมาก แต่เจ้าและคนของเจ้าจงจำไว้ เรื่องทั้งหมดในวันนี้ห้ามแพร่ง
พรายให้ผู้ใดรู้เป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นข้าจะตัดหัวสวয় ๆ ของเจ้ามาประดับ
แทนแจกันในห้องพักของข้า”

รังสีขมขู่อย่างน่าหวาดหวั่นของฟาริตปกคลุมไปทั่วห้อง ทำให้
พี่เลี้ยงสาวที่ติดตามไปก่อนใช้ชีวิตร้องอย่างหวาดกลัวแทนนาย ก่อนจะเป็น
ลมล้มพับหมดสติไปในอ้อมแขนของบาสซิม

“ฟีเอลซา!” มาริยาร้องเรียกอย่างห่วงใย ทำท่าจะฉวยเข้าหา หาก
ไม่ติดลำแขนใหญ่ที่รัดรอบตัวอย่างแน่นหนา

“ให้บาสซิมดูแลนาง ส่วนเจ้าต้องดูแลข้า” ว่าแล้วก็พลักร่างเล็กไป

ทางนุสา ซึ่งอ้าแขนรับร่างสวณ้อยมาปลอบประโลม ส่วนตนเองกวาดตาไปยังเหล่าทหารองครักษ์ที่ปักหลักในห้องเล็ก ๆ นี้ “พวกเจ้าก็เหมือนกัน เพื่อเห็นแก่แม่หนูน้อยคนนี่จึงอย่าพูดเรื่องที่เกิดขึ้นออกไป ไม่เช่นนั้นจะไม่มีโอกาสได้พูดอะไรอีก”

“รับทราบ!”

เสียงตอบรับดังกระหึ่มพร้อมเพรียงกันจนมารียาพิศวง เด็กสาวปรายตามองชายหน้าโหดที่จับกุมนางเมื่อครู่ นึกในใจว่าเขายังมีความดีอยู่บ้างที่คิดปิดบังเรื่องที่เกิดขึ้น เพราะหากเรื่องนี้แพร่กระจายออกไป ชื่อเสียงของนางและครอบครัวคงจบสิ้นเพียงเท่านี้ แต่ข้อดีน้อยนิดที่เจอนั้นก็พลันเหือดหายไป เมื่อเขาหันมาถลึงตาใส่นาง

“ทำไมเจ้ายังอยู่ตรงนี้อีก รีบไปเตรียมตัวเข้า”

โชคดีที่หมอยาเจ้าของร้านรีบออกมารับแทนสวณ้อย

“ขออภัยนายท่าน นุสาจะเป็นคนช่วยคุณหนูมารียาจัดเตรียมทุกอย่างเอง ขอนายท่านรออีกสักครู่เท่านั้น”

“รับหน้อยนุสา ข้าไม่มีเวลารออยู่ทั้งวันหรอกนะ”

“เจ้าคะนายท่าน”

นุสาหยอบตัวลงเป็นการลา แล้วอุ้มเด็กสาวให้ตามออกไปด้วย ทว่ามารียายังลอบมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ผู้นั้นอย่างใคร่รู้ นางไม่เคยเห็นผู้ชายที่ดูสง่างามเยือกหยิ่งเช่นนี้มาก่อน แม้ใบหน้าที่กร้าวไปด้วยหนวดเครานั้นจะดูน่ากลัวสักปานใด แต่ก็ยังเดาได้ว่าฐานะเขาไม่มีทางเป็นชายธรรมดาไปได้

คนคนนี้เป็นใครกันแน่

ตอนที่ 2

คำบันทึกไม่ได้ตั้งใจ

มารีयरอจนพ้นออกมาจากห้องเล็กด้านหลัง จึงเอ่ยถามคำถามนี้กับแม่หมอยา แต่คำตอบที่ได้กลับคลุมเครือยิ่งนัก

“ข้าบอกได้เพียงว่านายท่านเป็นผู้สูงศักดิ์ เกินกว่านี้ต้องให้ท่านผู้นั้นเปิดเผยเอง คุณหนูมารียาน่าสนใจจังให้มัน ไม่ว่านายท่านจะสั่งการอันใด จงทำตามให้ดี หากมีอะไรผิดพลาด ผลลัพธ์นั้นเกินคาดเดา”

“ข้าจะทำตามที่ท่านแนะนำ”

“ดีมาก” หญิงชรายิ้มอย่างพึงใจในความว่านอนสอนง่ายของเด็กสาว เพราะความน่ารักน่าเอ็นดูนี้เองทำให้นางใจอ่อนยอมรับมารียาเป็นศิษย์ ทั้งที่รู้ว่าชื่อเสียงของเด็กสาวต้องเสียหายหากมีใครทราบเข้า แต่ตนเองไม่อาจต้านทานดวงตาใสซื่อที่มองมาอย่างอ่อนหวานได้จริง ๆ “เอาล่ะ ข้าจัดเตรียมสมุนไพรไว้ในถาดนี้แล้ว เจ้าคงจำได้สินะว่าจะอะไรเป็นอะไรขึ้นตอนการใช้เป็นอย่างไร”

มารียารับถาดมาถือแล้วก้มมองโถสมุนไพรในนั้นพลางยิ้มกว้าง

“ข้าทราบดี ทุกอย่างล้วนจำได้อย่างแม่นยำ จะไม่ทำให้ท่านเสียชื่อที่รับข้าเป็นศิษย์แน่นอน”

“ชื่อเสียงของข้าไม่สำคัญ จำแค่ว่าต้องทำให้ท่านผู้นั้นพอใจ”

“อ้อ” มาริยาพยักหน้า แล้วค่อย ๆ เดินประคองถาดกลับไปยังห้อง
เล็กหลังร้าน ในใจยังคงสงสัยไม่วาย บุรุษในห้องนั้นสูงส่งสักเพียงใดหนอ

...

มาริยายืนตัวสั่น เหลือบตาขึ้นมองชายชุดดำรูปร่างสูงใหญ่ราวกับ
ยักษ์สองคน ที่ยืนนิ่งอยู่หน้าห้องอย่างหวาดหวั่น

“ชะ...ข้า...ขอเข้าไปได้หรือไม่”

ยักษ์ชุดดำทั้งสองกวาดตามองเด็กสาวคราหนึ่ง แล้วพิศนางผ่าน
ผ้าคลุมหน้าผืนบาง เผยให้เห็นเพียงดวงตาคุโตเท่านั้น เมื่อมองจนแน่ใจ
ว่าเป็นสตรีคนเดียวกับเมื่อครู่ก่อน จึงยอมเปิดทางให้มาริยาเข้าไปภายใน

เด็กสาวพนมมือจากปากอย่างโล่งใจที่เดินผ่านยักษ์คู่หน้าห้อง
มาได้ แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยงเมื่อประตูปิดตามหลัง รีบหมุนตัวกลับไปทีประตู
แต่กลับได้ยินเสียงลงดานจากด้านนอก ย้ำเตือนว่าขณะนี้นางอยู่กับผู้ชาย
อีกคนในนี้เพียงลำพัง

“ไอ้ไหนอะไรนะ”

เสียงทุ้มของชายหนุ่มรวมถึงเสียงดังกุกกักด้านหลัง ทำให้มาริยา
สะดุ้งอีกคำรบ รีบละสายตาจากประตู หมุนตัวมองคนในห้องด้วยความเร็วที่
ทำให้โกลสมุนไพโรในถาดลื่นไหลกระทบกันเสียงดังเคล้ง เมื่อเห็นของในมือ
ร่างสูงใหญ่นั้น ข้างหนึ่งคือขวดน้ำมันหอมที่นางพกมาจากบ้าน ส่วนอีก
ข้างคือถุงย่ามที่ควรจะอยู่กับเอลซ่า ถาดในมือก็แทบพลัดร่วง

“นั่นของข้า ท่านมาคั้นของผู้อื่นอย่างนี้ได้อย่างไร” มาริยาหันรีหัน
ขวาง ก่อนจะวางถาดในมือลงบนโต๊ะตัวหนึ่ง แล้วรีไปเอาย่ามของตนเอง
คืน

แต่ฟาริดหลบมือน้อย ๆ นั้นได้อย่างไม่ยากเย็น เพียงแค่ชูแขนขึ้น
เล็กน้อย เด็กสาวตรงหน้าก็ไม่สามารถเอื้อมมือมาคว้าของในมือเขาได้แล้ว

แต่นางยังไม่ละความพยายาม กระโดดเหวี่ยง ๆ เขาก็เอี้ยวตัวหลบไปมา อย่างสนุกสนาน ดูไปดูเหมือนนางก็คล้ายเจ้าแมวเหมียวที่ท่านแม่เอ็นดูนักหนา อยู่เหมือนกัน

ความจริง เขาได้รู้ของภายในจนหมดแล้ว พบว่ามีทั้งตัวยาสมนไพร และขวดน้ำมันหอมต่าง ๆ ซึ่งไม่แปลก หากลูกศิษย์ของนุสาจะสนใจของ เหล่านี้ ทว่ามีเพียงขวดแก้วเจียรไนใบสวายนั่นเท่านั้นที่งดงามโดดเด่นออกมา จนเขาต้องหยิบออกมาพิศ ยังไม่ทันได้เปิดขวดดู เด็กสาวผู้นี้ก็ปรากฏตัวขึ้นในห้องเสียก่อน

มาริยาเห็นอยจวนหอบแฮก พอแน่ใจว่าหมดหนทางจะยื้อแย่งงูย่ำม และขวดแก้วคืนจากมือยักษ์ใหญ่ตรงหน้าได้ ก็ยืนแน่นปากจ้องเขาตาถลน

“ข้าถามเจ้า ว่ามันคืออะไร คงไม่ใช่ยาพิษหรอกนะ”

“อย่าบังอาจมากล่าวหาว่าน้ำมันหอมที่ข้าผสมเองเป็นยาพิษเสียนะ”

มุมปากของฟาริดกระดกขึ้นอย่างช้าๆ ที่เด็กสาวใส่เสื้อกลายเป็นแมวน้อยหัวเสียไปต่อหน้าต่อตา ทำทางนางจะภูมิใจของสิ่งนี้มาก

“น้ำมันหอม เด็กอย่างเจ้าผสมเองงั้นหรือ ช่างน่าเสียดายหัวน้ำมันดี ๆ เสียนี้กระไร”

“ท่านอย่ามาทำเป็นดูถูกไป ฝีมือของข้าแม่แต่ท่านชี้คและชี้คคายังพึงใจ อูบ!” มาริยารีบยกมือขึ้นปิดปาก ผลอพูดความลับออกไป เพราะอยากให้อวดให้อีกฝ่ายรู้ซึ่งถึงฝีมือแท้ ๆ หากท่านพิทราบเข้าต้องไม่พอใจอย่างยิ่ง

“ท่านชี้คสุไลมานานกับชี้คคาคาไอดานะหรือ พึงใจน้ำมันหอมของเจ้า” ฟาริดหรีดตาลง แต่อีกฝ่ายกลับปฏิเสธพลัน

“ไม่ ไม่ คือไม่ใช่ ข้า...ข้า...หมายถึง เอ่อ...ใช่แล้ว ข้าหมายถึงถ้า

ท่านทั้งสองได้ใช้มัน จะต้องพึงพอใจต่างหาก”

“อย่างนั้นหรือหรือ” ฟาริดหรีต่ายกว่าเก่าพิศพาทาลูกลิลูกกลน
ของเด็กสาว

“อ้อ!” มาริยาพยักหน้าแข็งขัน คำแก้ตัวของนางช่างเข้าท่านัก รับรอง
ว่าความลับระหว่างนางกับพี่ใหญ่ ไม่มีทางรู้ถึงหูคนนอกแน่

“ในเมื่อเจ้ามั่นใจฝีมือถึงเพียงนั้น ข้าคงต้องขอพิสูจน์เสียหน่อยแล้ว”
ฟาริดโยนกระเป๋ายามซึ่งเต็มไปด้วยยาสมุนไพร และหัวเชื้อน้ำมันหอมต่าง ๆ
คืนให้นาง ซึ่งมาริยาคว้าหับไว้อย่างตื่นตกใจ พอรับได้ก็จะหันไปทวงของ
สำคัญอีกอย่าง ทว่าขวดแก้วเจียรระโน่นกลับถูกเปิดจุกออก ทำให้กลิ่น
หอมสดชื่นลอยกรุ่นออกมาทันที

ฟาริดสูดหายใจลึก ยกมือขึ้นโบกพัดให้กลิ่นจากขวดนั้นลอยขึ้น
กระทบจุก เพื่อให้นางมั่นใจว่าประสาทรับกลิ่นของตนเองไม่ได้ผิดเพี้ยนไป กลิ่น
หอมเย็นของไม้หอมผสมเข้ากันอย่างลงตัวกับกลิ่นของสมุนไพร ทำให้
สมองโล่งโปร่ง แจ่มใสยิ่ง ไม่ใช่กลิ่นหอมหวานชวนมึนเมาของมวลดอกไม้
ที่หญิงสาวมักนิยม กลิ่นแบบนี้ทำให้เขาพึงพอใจกว่าเสียอีก

“นี่มันหอมมากเลยนะ” เขายอมรับกับเด็กสาวอย่างอัศจรรย์ใจ

“ท่านชอบหรือ” พอเห็นเขาทิ้งใบ้กลิ่นที่สูดดม มาริยาก็คลายความ
ขุ่นใจ เปลี่ยนเป็นมองอย่างกระตือรือร้นแทน

“ชอบ”

“ถ้ามีใครให้ท่านใช้น้ำมันหอมกลิ่นเช่นนี้ ท่านจะรังเกียจหรือไม่”

“กลิ่นนี้หรือ” ฟาริดสูดดมอีกครั้ง แล้วทำท่าครุ่นคิด “ก็ไม่เลว ไม่เหมือน
กลิ่นของพวกผู้หญิง แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็ไม่มีเวลามาใช้ของพวกนี้หรือ
ผู้ชายคนอื่นก็คงเหมือนกัน” ทว่าสีหน้าเหยื่อยิ่งของเขา ไม่ทำให้สาวน้อย
ท้อแท้ใจแต่ประการใด นางยังคงยิ้มกริ่มอย่างพอกพอใจ

“ไม่รังเกียจก็ใช้ได้แล้ว”

“หมายความว่าอย่างไร” น้ำเสียงเข้มจัดเพื่อข่มขวัญอีกฝ่ายไร้ประโยชน์
อย่างสิ้นเชิงเมื่อคนฟังไม่สนใจ

“ไม่เกี่ยวกับท่าน”

“จะไม่เกี่ยวได้อย่างไร ในเมื่อครู่ก่อนเจ้ายังบอกให้ข้าใช้น้ำมันนี้ไม่ใช่
หรือไง”

“ข้าไม่ได้บอกจะ让您เสียหน่อย”

ดวงตากลมโตมองขูดแก้วในมือชายหนุ่มเป็นประกายวับ ฟาริด
สังเกตเห็นสายตานี้ จึงหลบฉากได้ทันเมื่อมารียามองมือออกมาเพื่อคว้า
ของในมือเขา เป็นเหตุให้สาวน้อยเสียหลักเซถลาเข้าชนกับแผ่นอกเปลือย
เขาตวัดแขนรวบร่างผอมบางตามสัญชาตญาณ แล้วตอนนั้นเองที่ฟาริด
พบว่าตัวเองกำลังหัวเราะอยู่ เด็กสาวตัวน้อยคนนี้มีมือไม่เลวจริง ๆ แค่อู้ง
ด้วยนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ทำให้เขาเข้าใจ นานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่ได้อารมณ์ดี
ขนาดนี้

แรงกระเพื่อมจากแผงอกใต้ฝ่ามือ ทำให้มารียามองผิวเนื้อสีเข้มที่มีมือ
เนียนบางของตนเองกำลังทาบทับอยู่ แล้วนางก็สำเนียงได้ว่าสภาพของ
ชายหนุ่มร่างใหญ่คนนี้ไม่เรียบร้อยอย่างยิ่ง จึงเงยหน้าขึ้นเบิกตากลมนมอง
ใบหน้าแกร่งเต็มไปด้วยหนวดเคราของบุรุษร่างโต

นอกจากกางเกงเพียงตัวเดียวแล้ว เขาหาได้สวมอาภรณ์อื่นอีกไม่
หน้าซำสภาพนางกับเขาในตอนนี้อาจมีใครเห็นเข้า บิดามารดาของนาง
จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน คงมีเพียงความตายที่จะทำให้นางและครอบครัว
หลุดพ้นจากความอับอายไปได้

คิดถึงตรงนี้น้ำตาของเด็กสาวก็ร่วงผะ ๆ ราวเม็ดฝน ทำเอาคนที่
หัวเราะอยู่อ้าปากค้าง ตกตะลึงกับธารน้ำตาที่ไหลอาบดวงหน้าเล็ก ๆ

จนผ้าคลุมหน้าผืนบางแนบสนิทกับผิวหน้านวลนั้น

“เจ้าร้องให้ทำไมเนี่ย” พอลิ้นคำถาม คราวนี้เด็กสาวก็ปล่อยโฮเสียงดัง

“ถ้าท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านพี่ทั้งสองทราบเรื่อง ข้าต้องตายแน่ ๆ”

“เจ้าพูดบ้าอะไรเนี่ย” ฟาริตยังคงไม่เข้าใจ ก็เมื่อครูแม่สาวตาแป้นนี้ออกจะกล้ำหาญชาญชัย ไม่มีน้ำตาสักหยดตอนที่ตาบของเขาจ่อเข้ากับลำคอบบบบางของเจ้าหล่อน แล้วนี่เป็นอะไร จู่ ๆ เพิ่งเกิดกลัวตายขึ้นมาหรือไร จะว่าความรู้สึกข้า ปานนี้แล้วมันออกจะซ้ำเกินไปอยู่ไม่น้อย เขาจึงลองเดาสุ่มสาเหตุจากสถานการณ์ปัจจุบันดู “หรือว่าน้ำมันหอมนี้เป็นของพ่อแม่เจ้าให้ข้าไม่ได้ ต้องนำกลับไปคืนไซ้หรือไม่ว่า”

มาริยาสายหน้าไปมา ยกหลังมือขึ้นมาปาดน้ำตาตัวเองด้วยกิริยาของเด็กน้อยไร้เดียงสา เสียงร้องให้ยังไม่ยอมหยุดลง จนตอนนี้ออกของเขาชุ่มน้ำตาเจ้าหล่อนไปหมด

ฟาริตรีบปล่อยตัวเด็กสาว ถอยออกห่างหนึ่งก้าวเต็ม ๆ เริ่มเห็นว่าการรังแกเด็กไม่ใช่เรื่องสนุกเสียแล้ว

“เจ้า หยุดร้องให้เดี๋ยวนี้ละ!” ฟาริตออกคำสั่ง แต่มาริยาหาได้ฟังไม่ “ถ้าข้ายังร้องให้ต่อไป อย่าหวังว่าจะได้กลับออกไปเห็นหน้าพ่อแม่เจ้าอีก”

“ตายก็ดี จะได้หมดเรื่องไปเสีย ฮึก...” มาริยายังร้องให้ต่อไป

ชายหนุ่มเริ่มเหวี่ยงอก แม่เด็กนี่ไม่กลัวตายด้วยคมดาบของเขา แต่กลับกลัวบิดามารดาของนางมากกว่า ในเมื่อชูเอาชีวิตนางไม่สำเร็จ เห็นทีต้องชูเอาชีวิตคนอื่นเสียแล้ว

“เจ้าตายคนเดียวคงจะเหงาแย่ ข้าจะช่วยสงเคราะห์ส่งสาวใช้ของเจ้าไปอยู่เป็นเพื่อนด้วยก็แล้วกัน”

“อย่านะ อย่าทำอะไรพีเลดซ่า!” ใบหน้าเด็กงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม

อย่างตื่นตระหนก หยุดร้องไห้โดยพลัน “นางมีท่านย่าต้องดูแล อีก...หากนางตายไปใครจะดูแลแม่เฒ่าจี้ล อีก...” เสียงสะอื้นยังดังขึ้นเป็นระลอก แม้ว่าหยดน้ำจะไม่เอ่อท้นจากดวงตาคู่งามอีกต่อไปแล้วก็ตาม

“งั้นก็หยุดร้องไห้เสียที อย่าทำให้ข้ารำคาญ ไม่อย่างนั้นข้าต้องปิดปากทั้งเจ้า และคนของเจ้า” ฟาริตโล่งอกที่ค้นหาจุดอ่อนของสาวน้อยตรงหน้าได้ ‘ตนเองลำบากไม่ว่า แต่ไม่ยอมให้คนอื่นลำบากไปด้วย’

เด็กสาวมองชายหนุ่มด้วยดวงตาโหวะริกอย่างไม่วางใจ ยืนตัวเกร็งพยายามกลั้นสะอื้นอย่างเต็มที่ เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายต้องระคายใจ นางเห็นร่างสูงใหญ่เดินวนรอบตัวเธอ รวากับพยัคฆ์จึงตะปบเหยื่อ นากลัวเหลือเกิน...

“บอกมา ว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เจ้าร้องไห้จนข้าต้องทนรำคาญ” ฟาริตมาหยุดยืนตรงหน้าเด็กสาวแล้วเอ่ยถาม

“ข้า...ข้า...ฮึก...” มาริยารับยกมือขึ้นอุดปาก เมื่อเสียงสะอื้นเล็ดลอดออกมา รอคจนคลายสะอื้นจึงเปิดปากพูดต่อ “ข้ากลัวว่าท่านพ่อท่านแม่จะรู้เรื่องที่ทำอยู่ที่นี่ เรื่องที่อยู่กับท่านในห้องตามลำพัง พวกท่านต้องอับอายเป็นแน่ถ้าเรื่องราวแพร่ออกไป”

“เพิ่งคิดได้อย่างนั้นหรือ น่าจะคิดได้ตั้งแต่เจ้ามาเป็นลูกศิษย์นุสาแล้ว” ฟาริตเยาะ ทำให้ดวงตาแดงก่ำมีน้ำเอ่อท้นขึ้นมาอีกครั้ง “เอาละ ๆ ไม่ต้องร้องไห้แล้ว เจ้ารีบหนีไปก็แล้วกัน”

ไม่ทราบเพราะระแวงตาของเด็กสาวที่เป็นอนอยู่บนเนื้อตัวเขา ทำให้รู้สึกว้าวุ่นคั่งค้างนางหรือไร กว่าฟาริตจะรู้ตัวว่าทำอะไรลงไป ก็ตอนที่ได้รู้ตแหวนทองเหลืองที่สวมติดนิ้วก้อยข้างขวาออกไปตรงหน้าแล้ว

แม้จะนึกเสียใจ แต่ในเมื่อเขาพูดออกไปแล้วก็ไม่สามารถถกลับคำได้ “ของของท่าน มามอบให้ข้าทำไม”

“นี่เป็นเครื่องหมายว่าเจ้าเป็นคนของข้า หากวันหน้าเกิดเรื่องเพราะข้า จงมอบสิ่งนี้ให้หนูสา นางรู้ว่าจะติดต่อข้าได้อย่างไร”

“ไม่ ข้าไม่เอา”

“รับไป!” ฟาริตตะคอกเสียงดัง ทำให้มาริยาตกใจรีบรับแหวนจากมือเขาทันที ชายหนุ่มพยักหน้าอย่างพอใจ “ต่อไปเจ้าเป็นคนของข้า หากใครจะทำร้ายเจ้า ต้องถามข้าเสียก่อน”

“หา!” มาริยาเลิกล้มมองแหวนในมือสลับกับคนหน้าโหด

แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจนางอีกต่อไปแล้ว เพราะเดินไปดูถาดสมุนไพรที่นางวางไว้ก่อนหน้านี้ แล้วรีบเอาใบมีดโกนคมกริบออกจากถาดไปนั้น

“ปกติหนูสาจะโกนหนวดและตัดผมให้ข้าด้วย แต่สำหรับเจ้าแค้นวอดก็พอ” ฟาริตเดินไปทรุดตัวลงนั่งที่ตั่งไม้เนื้อแข็ง เมื่อเห็นนางยังคงมองเขาสลับกับแหวนในมือ ก็กินหงุดหงิดกับคำมั่นที่เพิ่งมอบออกไป จึงตะคอกใส่นางเสียงดังลั่น “รีบทำหน้าที่ของเจ้า เดียวนี้!”

มาริยาตกใจจนลนลาน รีบเก็บแหวนเข้ากับถุงเงินที่มีมัดอยู่กับแถบผ้าคาดเอว แล้วเข้าไปหาชายหนุ่มด้วยท่าทางกลัว ๆ กลัว ๆ

ไม่เข้าใจจริง ๆ เรื่องทั้งหมดนี้เขากลับแก้งนางไม่ใช่หรือ แล้วทำไมจึงมอบแหวน และคำมั่นที่จะดูแลนางล่ะ ตายักษ์หน้าโหดนี่คิดอะไรกันแน่ เขาเหมือนลมพายุที่บุกตะลุยอย่างไร้กฎเกณฑ์ไปทั่วพื้นทรายอันกว้างใหญ่ ช่างเดาความคิดได้ยากเหลือเกิน

“มัวคิดอะไรอยู่ ออกแรงหน่อย แรงน้อยยิ่งกว่ากระต่ายแบบนี้เล็กจ๋ารึเรียนกับหนูสาดีกว่า”

อ้อ...ดูถูกกันนั้นหรือ อย่างนั้นอย่าหาว่ามาริยาคนนี้ไม่ไว้หน้าก็แล้วกัน...มาริยาคิดอยู่ในใจพร้อมลงน้ำหนักมือกับชายหนุ่มอย่างสุดแรงเกิด

ตอนที่ 3

ความสงสัย

ณ คฤหาสน์หลังใหญ่ย่านใจกลางเมืองของพ่อค้าเครื่องหอมนาม มาร์ฟ ซึ่งเป็นผู้สร้างตำนานเครื่องหอมให้แก่เมืองทาลาท

เป็นที่ทราบดีว่ามาร์ฟเป็นพ่อค้าชื่อดัง แล้วยังเป็นสหายสนิทของท่านซีคส์โลมานอีกด้วย ดังนั้นเขาและภรรยา รวมถึงลูกสาวทั้งสาม จึงได้รับสิทธิพิเศษหลายอย่างในเมืองนี้ รวมไปถึงพื้นที่อาศัยในปัจจุบัน ซึ่งนอกจากจะเป็นย่านที่ดีที่สุดแล้ว ยังกว้างขวางสวยงามยิ่งนัก

ภายในตัวคฤหาสน์ขณะนี้ไม่มีโฉมละครวางประดับสะอึงนางหนึ่ง เจ้าของนาม เลย์ล่า กำลังเดินวนไปทั่วคฤหาสน์อย่างร้อนใจ เนื่องจากนางเพิ่งได้รับคำสั่งให้นำเครื่องหอมตัวใหม่เข้าวัง เพราะท่านซีคส์ต้องการมอบน้ำมันหอมชนิดใหม่นี้ให้แก่ท่านชายฟาริดที่เพิ่งกลับมาถึงเมือง ผู้ที่นางมอบหมายให้ปรุงน้ำหอมชนิดนี้คือน้องสาวคนเล็กของนางนั่นเอง จึงทำให้ต้องเดินไปจนทั่วเพื่อหาวิธีา จนมาหยุดที่หน้าห้องหนังสือเล็กชั้นบนของบ้านซึ่งเปิดกว้างอยู่

“ท่านพี่เลย์ล่า กำลังหาคนอยู่หรือ”

“ไอนั่นเอง เจ้าเห็นมารียาหรือไม่”

“ข้าไม่เห็นนางมาพักใหญ่แล้ว ท่านพี่”

“แน่จริง เด็กคนนี้ชอบหายตัวไปเวลาสำคัญอยู่เรื่อย”

“ท่านพี่ลองไปตามหาที่เรือนเล็กด้านหลังหรือยังล่ะ” โอนิหลบตาลงซ่อนประกายบางอย่างไว้

“เรือนเล็กด้านหลังเช่นนั้นหรือ” ใบหน้าของเลย์ล่าเปลี่ยนจากกังวลร้อนใจเป็นนิ่งซึ่งจับพลัน “มารียาไม่มีธุระอันใดจะไปที่นั่นทำไม”

“ไยท่านพี่ต้องทำน้ำเสียงดุคั่นเช่นนั้น ข้ามิได้นำน้องเล็กของเราไปป่วนเบียนวุ่นวายที่เรือนทดลองของท่าน เพียงแต่เห็นนางชอบไปวิ่งเล่นแถวนั้นบ่อย ๆ”

“ถ้าแค่นั้นก็แล้วไปเถิด แต่เมื่อเจ้าแะขึ้นมา ข้าก็จะไปดูที่นั่น”

“เดินระวังด้วยท่านพี่เลย์ล่า”

เลย์ล่าสะบัดหน้าเดินจากไปด้วยท่าทางร้อนร่นกระวนกระวายเดิมทีเลย์ล่าคลายใจเรื่องเรือนหลังเล็กลงไปมากแล้ว จนกระทั่งเห็นสายตาของน้องสาวคนรองซ้อนขึ้นมาก็จับจ้องมองนางด้วยแววรู้ทัน

หรือว่า...โอนิจะระแคะระคายบางอย่างแล้ว คงไม่ใช่มารียาทำพิรุณอะไรออกไปหรอกนะ

นางคิดอย่างกังวล ขณะรีบรุดไปยังเรือนทดลองน้ำมันหอมด้านหลังคฤหาสน์หลังงาม

มารียามองหลังมือตัวเอง แล้วขยับนิ้วรำลึกถึงจุดต่าง ๆ เส้นประสาทกล้ามเนื้อบนร่างกายมนุษย์ซึ่งตนเองได้เรียนรู้มา การสัมผัสผิวร่างของบุรุษช่างแตกต่างจากที่นางเคยจับจุดให้กับนุสา หรือเอลซ่าเสียจริง ๆ

“คุณหนูเจ้าคะ เรื่องนี้ต้องปิดเป็นความลับ จะให้ใครทราบไม่ได้เด็ดขาดนะเจ้าคะ”

“อือ...รู้แล้ว” มารียาตอบรับทั้งที่ยังมองการเคลื่อนไหวของมือตนเอง

จนเอลซ่าต้องโอดครวญเรียกความสนใจจากผู้เป็นนาย

“คุณหนู อย่าทำท่าสบายอกสบายใจอยู่ เรื่องนี้สำคัญมากนะเจ้าคะ” นางมองเด็กสาวที่ยังขยับมือยุกยิก ท่าทางสนใจการทบทวนบทเรียนมากกว่า

คิดถึงเรื่องเมื่อครุ่นนางยังใจแป้วไม่หาย กว่าจะหลุดจากร้านของแม่เผ่านูฮามาได้ ก็ต้องทนนั่งอกสั้นขวัญแขวน ท่ามกลางชายชุดดำร่างใหญ่อยู่นานสองนาน พอพวกนางได้รับการปล่อยตัวมาอย่างปลอดภัย จึงโล่งใจยิ่งนัก นางถึงกับร้องให้ทันทีเมื่อพ้นประตูร้านของนูฮามากมา แต่ไม่รู้ว่าคุณหนูของนางชื่อจันเชอหรือไร เพิ่งพ้นปากเหยี่ยวปากกามาได้แท้ ๆ กลับไม่มีท่าทางตื่นตระหนก ซ้ำยังทำท่าสบายอกสบายใจเหมือนยามปกติไม่ผิดเพี้ยน

“อ้อ...ข้าเข้าใจแล้วจริง ๆ แต่พี่เอลซ่า เนื้อตัวผู้ชายนี้แข็งแรงจริง ๆ เลยนะ ขนาดข้าออกแรงเต็มที่จนเมื่อยมือเมื่อยแขนไปหมดแล้ว เขากลับบอกว่ากระต่ายยังแรงเยอะกว่าข้าเสียอีก”

“ตายแล้วคุณหนู อย่าพูดเรื่องนี้กลางถนนสิเจ้าคะ” เอลซ่ารีบกดนิ้วชี้เข้ากับปากนุ่ม ๆ ภายใต้อผ้าคลุมหน้าของมารียา แล้วเหลียวซ้ายแลขวาอย่างลอกแลก โลงใจยิ่งที่ไม่มีใครให้ความสนใจพวกนาง หากใครรู้เรื่องที่คุณหนูมารียาอยู่ตามลำพังกับผู้ชายในห้องหับมืดซิด หน้าซ้ายังบิบนวดเนื้อตัวกันด้วย ชื่อเสียงคุณหนูคงไม่เหลือหลงแน่

“เขาบอกว่า เขาร่วมขบวนคาราวานของท่านชายฟาริด คราวหน้าหากท่านชายฟาริดกลับมาจากเดินทางอีกให้ข้ามารอที่ร้านของนูฮา”

“คนของท่านชายฟาริด ถ้าอย่างนั้นพวกเขาก็เป็นทหารองครักษ์หรือไม่ก็กองกำลังคุ้มครองคาราวานที่ท่านชายฟาริดจ้างมานะสิ” เอลซ่าเบิกตากว้าง เมื่อทราบว่ามีกลุ่มคนเหล่านั้นมิใช่โจรใจเหี้ยมอย่างที่เคียดคิดไว้

“ก็คงอย่างนั้นกระมัง ข้าไม่กล้าถามมากความ”

“ถึงจะไม่ไหวใจ แต่คุณหนูก็ไปตามที่เจ้าหมอนั่นนัดอีกไม่ได้นะเจ้าคะ เรื่องที่แล้วมาก็ปล่อยให้แล้ว ๆ ไป”

“จะดีหรือพี่เอลซ่า ท่านแม่บอกข้าว่าไม่ควรผิดสัญญากับใคร”

“ยังงี้ก็ไม่ได้เจ้าคะ ถ้าพวกนายท่านทราบเรื่องนี้เข้า คุณหนูมีแต่ตายกับตายเท่านั้น” แคแอบมาเรียนกับแม่เฒ่านุสาหากนายท่านรู้เข้าก็แย่แล้ว นี่ยัง...ยัง...คุณหนูที่อยู่กับผู้ชายตามลำพัง คิดถึงตงนั้นน้ำตาของเอลซ่าก็เอ่อขึ้นมากลบท่วมดวงตา

“พี่เอลซ่าร้องให้ทำไม ถึงบ้านแล้ว หากใครเห็นข้าจะถูกซักถามเอาได้นะ”

“อู๊ย! จริงด้วย”

เอลซ่ารีบปัดน้ำตาทั้งหมดที่ แล้วเดินเข้าไปในอาณาเขตของบ้านหลังโตที่สุดในย่านใจกลางเมือง

“มารียา”

เสียงเรียกชื่อเด็กสาวดังขึ้นขณะที่สองนายปาวกำลังเดินผ่านสวนอ้อมตัวบ้านไปเพื่อเข้าทางประตูด้านหลัง

“ฟี่ไอนิ!” มารียาเงยหน้าขึ้นอุทานชื่อพี่สาวคนรอง ซึ่งกำลังอ่านหนังสืออุยริมหน้าต่างชั้นบน

“เจ้ามัวแต่ไปซุกชนที่ไหนมา เมื่อครูพี่เลยล่าตามหาเจ้าทั่วบ้านไปหมด”

“หา! พี่เลยล่าตามหาข้าอย่างนั้นหรือ นางมีเรื่องด่วนอะไรหรือไม่”

“ถึงมีเรื่องด่วน นางก็คงต้องตัดใจแล้ว เมื่อครูนางตามท่านพ่อเข้าตำหนักใหญ่ไปพบท่านซีคคาแล้ว”

“วันนี้พี่เลยล่าเข้าในตำหนัก ทำไมข้าไม่ทราบละ แย่แล้ว ต้องเป็น

เรื่องนั้นแน่ ๆ”

“เรื่องนั้น มันเรื่องไหนกัน มาริยา เดียวสิมาริยา นั่นเจ้าจะรีบไปไหน” ไอนีร้องเรียกชื่อน้องสาว แต่มาริยาก็กวักหนีหายไปพร้อมกับเอลซ่าเสียแล้ว จึงได้แต่ส่ายหน้าไปมาอย่างระอา ในขณะที่เดียวกันก็ประหม่อมองน้องสาวอย่างครุ่นคิด เพราะทิศทางที่มาริยาวิ่งไปคือเรือนเล็กซึ่งมีเพียงพี่ใหญ่เป็นผู้ถือกุญแจ

มาริยามาถึงเรือนเล็กซึ่งสร้างออกห่างจากตัวบ้านหลังใหญ่พอสมควร นางรีบเข้าไปดูชั้นวางน้ำมันหอมทันที

“ท่านพี่เลยลาเอาไปแล้วจริง ๆ ด้วย” เด็กสาวถอนหายใจ เมื่อขวดน้ำมันหอมซึ่งเป็นงานที่พี่สาวให้นางคิดค้นเป็นพิเศษเพื่อมอบแด่ท่านชายฟาริตตามคำสั่งของท่านซีคคาหายไป

ที่นี่เป็นสถานที่ที่พี่เลย์ล่าขอร้องให้บิดาของพวกนางสร้างขึ้นเป็นพิเศษเพื่อค้นคว้าน้ำมันหอมกลิ่นใหม่ ๆ ยามว่าง เพื่อจะได้ไม่ต้องเดินทางไปยังห้องทดลองใหญ่ของบิดาซึ่งตั้งอยู่นอกกำแพงเมือง แต่แท้จริงแล้วสถานที่แห่งนี้ถือเป็นความลับระหว่างนางกับเลย์ล่า

เมื่อสี่ปีก่อนเลย์ล่าได้ค้นพบพรสวรรค์ในการรังสรรค์ปรุงแต่งกลิ่นของนาง จากการที่นางติดตามพี่สาวไปยังห้องทดลองผลิตน้ำมันหอมของบิดา และทดลองผสมกลิ่นน้ำมันหอมเล่น จึงให้นางผสมสูตรน้ำมันหอมใหม่ ๆ ขึ้นมาอีก ด้วยจมูกที่สามารถจำแนกกลิ่นได้แม่นยำ อีกทั้งยังสามารถจินตนาการกลิ่นต่าง ๆ ผสมเข้าด้วยกันได้ ผักเพียงไม่นานสูตรน้ำมันหอมเหล่านั้นก็สามารถวางขายเทียบเคียงกับสินค้าเดิมภายในร้านได้

ทว่าน้ำมันหอมของนางสามารถนำไปวางขายในร้านของบิดาได้ จำต้องอาศัยชื่อของท่านพี่เลย์ล่า

‘เจ้าอายุเพียงสิบปี ท่านพ่อย่อมเห็นว่าเจ้าเป็นเด็กเล่นขายของ หาก

ใช้ชื่อเจ้าท่านพ่อจะต้องบอกบิดแน่ แต่หากเป็นพี่ ท่านพ่อย่อมเห็นชอบได้โดยง่าย เอาไว้อีกหลายปี เจ้าโตกว่านี้ พวกเราค่อยบอกท่านว่าน้ำมันหอมจากห้องทดลองนี้ ล้วนเป็นฝีมือเจ้า ถึงตอนนั้นท่านพ่อจะต้องพร้อมยอมรับเจ้าแน่'

นั่นคือสิ่งที่ท่านพี่เลยลากล่าวกับนาง และเวลานั้นนางก็เห็นดีด้วย เพราะในบ้านมีเพียงพี่ใหญ่คนเดียวเท่านั้นที่ยอมให้นางจับต้องหัวน้ำมันหอมล้ำค่าได้ หากคนอื่นทราบเข้าคงรีไ้เข้ามาดูว่านาง ด้วยเกรงว่าของหายากเหล่านั้นจะต้องสูญเสียเพราะน้ำมันมีอยู่น้อย

ดังนั้นห้องทำงานนั้นนอกจากเลยล่าแล้วยังมีนางอีกคนที่มีกุญแจเข้าออกได้ตามใจชอบ

“หาอะไรหรือเจ้าคะ คุณหนู” เอลซ่าซึ่งวิ่งตามมาติด ๆ หอบแฮกขณะถาม

ใช่แล้ว...อันที่จริงความลับของนางกับพี่ใหญ่ ยังมีเอลซ่าอีกคนที่รู้และช่วยสองพี่น้องปิดบัง

“น้ำมันหอมตัวใหม่ของข้า ข้าแบ่งเก็บไว้เพียงขวดเดียวเท่านั้น ตอนนี้มอบให้ผู้อื่นไปแล้ว ทำอย่างไรดีล่ะ ไม่มีตัวอย่างกลิ่นเก็บไว้เลย” มารียาถอนหายใจ หากรู้เช่นนั้นคงไม่มอบน้ำมันหอมขวดนั้นให้บุรุษผู้นั้นไป ใช่ว่านางไม่ได้จดสูตรน้ำมันหอมนี้ไว้ เพียงแต่ต้องทดลองทำอีกหลายครั้ง เพื่อให้ได้กลิ่นเสถียร ทว่าบัดนี้ไม่มีกลิ่นเปรียบเทียบเสียแล้ว

“รอคุณหนูเลยล่ากลับมา แล้วค่อยถามดูก่อนเถอะเจ้าคะ ไม่แนว่าคุณหนูเลยล่าอาจเก็บไว้ให้ท่าน” เอลซ่าเห็นท่าทางเคร่งขรึมครุ่นคิดของผู้เป็นนาย จึงเอ่ยความคิดเห็นของตนเพื่อให้อีกฝ่ายเย็นใจลงบ้าง นายหญิงของนางอายุเพิ่งย่างสิบห้ายังเป็นเด็กอยู่หลายส่วน ทั้งใส่ชื่อ ซุกซน มีเพียงเรื่องเกี่ยวกับการผลิตน้ำมันหอมที่แสดงให้เห็นถึงความสุขุมรอบคอบ

จนคนอายุมากกว่าเช่นนางและคุณหนูเลยล้ำยังต้องหยุดฟัง

“ก็หวังให้เป็นเช่นนั้น” มาริยาถอนหายใจแผ่ว ๆ

“ระหว่างรอ เรามาดูน้ำมันหอมจากต่างแดนที่เพิ่งได้มาก่อนดีไหม
เจ้าคะ” “ไม่รู้เจ้าพวกนั้นรื้อค้นจนข้าวของของเราเสียหายไปมากน้อยเพียงไร”

“จริงด้วย” ดวงตาของมาริยาเปล่งประกายวาววามทันที “ในนั้นมี
กลิ่นดอกไม้หอมที่ข้าตั้งใจนำมาผสมกับน้ำมันหอมที่ข้าทดลองอยู่ด้วย”

สองนายบ่าวจึงช่วยกันจัดแจงสิ่งของที่พวกตนเพิ่งหามาได้ ทั้งจาก
พ่อค้าองคาราวาน และสมุนไพรจากร้านแม่เฒ่าราษฎรอย่างรื่นเริง ความ
ตระหนกจากการผจญภัยเล็ก ๆ กับกลุ่มชายร่างใหญ่ค่อย ๆ เลือนไป รอ
เพียงวันแห่งสัญญาเวียนมาบรรจบ

วังอันวิจิตรหลังมืมาแห่งเมืองทาลาห์ ถือเป็นอัญมณีท่ามกลาง
ผืนทราย นอกจากสร้างอยู่ใกล้กับโอเอซิสขนาดใหญ่แล้ว ยังเป็นป้อม
ปราการที่แข็งแกร่ง ยังมีกองกำลังทหารที่ห้าวหาญภักดีด้วยแล้ว ชนเผ่า
น้อยใหญ่ และเมืองข้างเคียง ถึงไม่ต้องการแต่ก็จำต้องให้ความยำเกรง
แก่ชีคสุไลมานผู้เป็นเจ้าของวังหลังนี้อยู่หลายส่วน

เบื้องหลังกำแพงป้อมปราการ ลึกเข้าไปในวังของท่านชีคสุไลมาน
มาถึงยังฝ่ายในซึ่งถูกตกแต่งอย่างงดงามตระการตา เป็นที่พำนักของท่าน
ชีคสุไลมานและชีคคาโอดา อีกทั้งยังมีตำหนักย่อยของเหล่าบุตรชายทั้งห้า
ของท่านชีค ยากยิ่งนักที่คนธรรมดาสามัญจะล่วงล้ำเข้าไป

“ไม่เลว ไม่เลว น้ำมันหอมนี้ปรุงได้ดีจริง ๆ ฟาริดจะต้องชอบยิ่ง”
พระชายาโอดา ชีคคาโนชีคสุไลมานเอ่ยอย่างชื่นชม เมื่อนาสิกสัมผัสถึง
กลิ่นหอมเย็นสดชื่นจากขวดแก้วเจียระไน “นี่ก็เป็นผลงานเจ้าอีกเช่นเคย
สินะ เลย์ล่า”

“เจ้าคะ” เลย์ล่าสะกดความกระหึ่มใจไว้ภายใต้รอยยิ้มจะไม่อ่อนหวาน

“มาร์ฟ ลูกสาวของท่านคนนี้เก่งกาจไม่แพ้ท่านเลย น่ายินดีจริง ๆ”

“นางเป็นความภูมิใจของข้า หากมีบุตรชาย ก็ยังไม่แน่ว่าจะสามารถนำความภูมิใจเช่นนี้มาให้แก่ข้าได้”

“ลูกสาวของท่านมีพรสวรรค์จริง ๆ” พระชายาไอลาเอ่ยชมอีกครั้ง แต่เมื่อเห็นขูดดินเผาของขูดสลักกลดลายปิดผนึกแน่นบนถาดสิ่งของที่นำขึ้นถวาย ก็ถามขึ้นอย่างสนใจ “เอ๊ะ! แล้วนี่คืออะไรกัน”

“เป็นยาบำรุงเจ้าคะ” เลย์ลารับตอบ “มีสรรพคุณบำรุงเลือด ขวดหนึ่งนำถวายแด่พระชายา ส่วนอีกขวดข้าได้ยื่นว่าชายาของท่านชายรอนสามปีมานี้สุขภาพยังไม่ดีขึ้น จึงอยากร่ายยาบำรุงนี้มามอบให้ แต่ตำหนักท่านชายรอนยังไม่ตอบรับหนังสือขอเข้าพบจากข้า จึงได้แต่ขอร้องพระชายาช่วยมอบให้ชายายัสมินแทนข้า”

“อืม เข้าใจแล้ว” พระชายาไอลาพยักหน้า ลูกชายคนรองของนางเป็นถึงแม่ทัพใหญ่แห่งเมืองทาลาท การจะนำคนหรือสิ่งของเข้าออกตำหนักล้วนเข้มงวด ถึงจะเป็นของกำนัล ก็เชื่อว่าขอยอมรับเข้าตำหนักได้ง่าย ๆ “พูดถึงสະไกคนนี้ ตั้งแต่ให้กำเนิดหลานสาวแก่เรา สุขภาพก็อ่อนแอลงทุกวัน ท่านชายรอนหรือก็มักออกไปคุมหาวครั้งละหลายเดือนไม่มีเวลาเอาใจใส่ทั้งชายาและท่านหญิงน้อย ครั้นข้าจะรับท่านหญิงน้อยมาดูแลเองก็เกรงว่าจะเป็นการพรากแม่พรากลูก จะทำการใดก็ลำบากใจเหลือเกิน”

“ท่านหญิงน้อยมีอายุสามปีแล้ว คงเหลือกำลังของชายายัสมินแล้วจริง ๆ” มาร์ฟเห็นถึงความกังวลของพระชายาไอลาที่ห่วงใยหลานสาวซึ่งอยู่ในวัยซุกซน

“สามปีแล้ว สมควรเริ่มเรียนเป็นกิจจะลักษณะแล้วมิใช่หรือเจ้าคะ”

เลยล่าบั้งเกิดความคิดอย่างหนึ่งขึ้นมาได้

“นั่นสิ สมควรเล่าเรียนแล้ว หากเราส่งครูเข้าไปสอนท่านหญิงน้อย ย่อมช่วยเหลือยัสมินได้อีกแรง” ดวงตาของพระชายาโอดาเป็นประกายเมื่อคิดหาหนทางส่งคนเข้าไปในตำหนักลูกชายเพื่อเป็นหูเป็นตาและช่วยดูแลหลานตัวน้อยได้

“จะเป็นการบังอาจไปหรือไม่ หากข้าขอเสนอไอนีน้องสาวของข้า”

“เจ้าอย่าปากมากไปเลยล่า เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ไอนีอายุเพียงสิบเจ็ด จะรับผิดชอบไหวได้อย่างไร” มาร์ฟค้าน แต่ในใจกลับเห็นดีด้วยเป็นครูของท่านหญิงน้อย เท่ากับว่าเป็นคนสนิทของเจ้านาย อนาคตการค้าขายกับตำหนักท่านชายรองย่อมง่ายดายขึ้น

“ท่านพ่อ ไอนีเฉลียวฉลาดรอบรู้ แม้จะซุกซนไม่ชอบออกไปไหนมาไหน แต่ก็เข้ากับเด็ก ๆ ได้ดี รู้กาลเทศะ รู้อะไรควรไม่ควร มารยาทก็เรียบร้อย รับรองว่าต้องช่วยดูแลท่านหญิงน้อยได้เป็นอย่างดีแน่”

“ข้อเสนอของเจ้า ข้าจะเก็บไปพิจารณา เพียงแต่ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เพียงแต่ข้าจะตัดสินใจได้ การจะรับครูให้ท่านหญิงน้อย ต้องทำการทดสอบคัดเลือกหลายขั้นตอน เอาเป็นว่าถ้าท่านซิคเห็นดีด้วย เราจะส่งหนังสือไปเชิญนางมาร่วมคัดเลือกก็แล้วกัน” พระชายาโอดากล่าวเพียงเท่านั้นก็หันไปสนใจแป้งร่ำ และเสื้อผ้าชั้นดีหลายหลายชนิด

เลยล่าถอนหายใจ คิดว่าเพียงเท่านี้ก็คงพอทำให้ไอนีวุ่นวายกับเรื่องคัดเลือกครูพี่เลี้ยงของท่านหญิงน้อย จนไม่มีเวลามาใส่ใจเรื่องของนางไปพักใหญ่ และหากไอนีผ่านการทดสอบต้องเข้าตำหนักท่านชายรองก็ยิ่งดีขึ้นไปอีก นางก็ไม่ต้องพลอยระแวงน้องสาวคนนี้ไปอีกนาน

“พระชายาโอดา ท่านชายฟาริดขอเข้าพบเจ้าค่ะ”

“รีบเชิญท่านชายเข้ามาเร็ว” พระชายาโอดาดีใจจนระยับไม่อยู่ ถึงกับ

ลุกขึ้นจากตั่งที่นั่งอยู่ เมื่อเห็นหน้าบุตรชายที่ไม่ได้พบกันหลายเดือน ก็เดินตรงเข้าไปสวมกอดทันที

“ลูกกลับมาแล้วท่านแม่” ฟาริดโอบตอบร่างอวบอิมของมารดาไว้ อย่างคิดถึง ก่อนจะประคองนางกลับไปนั่งที่ตั่งตามเดิม ถึงตอนนั้นพวกข้ารับใช้ก็จัดแจงยกเก้าอี้มาเตรียมพร้อมสำหรับเขาแล้ว

“ฟาริด ในที่สุดเจ้าก็กลับมาเสียที”

“ยินดีต้อนรับกลับสู่ทาลาทขอรับ/เจ้าคะ ท่านชายฟาริด”

มาร์ฟและเลย์ลารอจังหวะเอ่ยทักทายฟาริดขึ้นพร้อม ๆ กัน

“ตามสบายเถอะท่านอามาร์ฟ เจ้าด้วย” ฟาริดพูดกับสองพ่อลูก แม้จะยังไม่รู้จักหญิงสาวที่มากับมาร์ฟ แต่ก็คิดว่าคงไม่แคล้วเป็นบุตรสาวคนใดคนหนึ่งของอีกฝ่ายเป็นแน่ เมื่อสองพ่อลูกลุกขึ้นนั่งที่เก้าอี้ตัวเดิมที่ถูกจัดไว้ก่อนหน้า เขาก็หันไปพูดคุยกับมารดา “ลูกเห็นว่าท่านพ่อยังประชุมกับเหล่าผู้เฒ่าไม่เสร็จ จึงมาหาท่านแม่ก่อน ไม่ทราบว่าคุณมาขัดจังหวะอะไรหรือไม่”

“ไม่ขัดจังหวะหรอก แต่มาได้เวลาพอดี เจ้ามาดูนี่สิ เมื่อหลายวันก่อนเจ้าส่งข่าวว่าจะกลับมา แม่จึงสั่งให้ท่านมาร์ฟและเลย์ลาปรงน้ำมันหอมขวดนี้ขึ้นมาเป็นพิเศษให้เจ้า”

ข้ารับใช้นางหนึ่งหยิบขวดแก้วเจียรไนใบสวย ยื่นไปตรงหน้าฟาริดทันทีที่เห็นสัญญาณจากพระชายา

“ขอบคุณท่านแม่มาก ความจริงไม่เห็นต้องให้ท่านอามาร์ฟและบุตรสาวต้องลำบากเพราะลูกเลย”

“หาไม่ได้ เรื่องนี้เราสองพ่อลูกไม่เห็นเป็นเรื่องลำบากแม้แต่น้อย แต่กลับเป็นเกียรติเสียอีก” มาร์ฟกล่าวอย่างนอบน้อม

“ยังไงก็ต้องขอขอบใจท่านและบุตรสาวมาก ที่เป็นธุระให้มารดาข้า

แต่ที่ต้องขอบคุณมากกว่าใครก็คือท่านแม่ที่เอาใจใส่ลูก” มุมปากภายใต้
 เกรวกรเรือของชายหนุ่มยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเอาใจผู้เป็นมารดา

“ปากหวานจริง ๆ เจ้าลูกคนนี้ ไหนลองบอกแม่ซิ ว่าเจ้าถูกใจ
 ของขวัญของแม่หรือไม่”

ฟาริดสูดดมน้ำมันหอมในขวด กลิ่นหอมกรุ่นที่ได้รับทำให้รอยยิ้ม
 ของเขาแข็งค้างอยู่บนใบหน้า พระชายาไอลาสังเกตเห็นถึงความผิดปกติ
 ของลูกชายทันที

“เป็นอะไร ไม่ชอบหรือ”

“หามิได้ขอรับท่านแม่ กลิ่นหอมเย็นถูกใจลูกมาก”

“แล้วเหตุใดเจ้าจึงทำท่าแปลก ๆ”

“เพียงแต่คิดว่ากลิ่นนี้แปลกดีเท่านั้นขอรับ”

“หากท่านชายไม่พอใจ ข้าจะให้เลยล่าปลู้งน้ำมันหอมชนิดใหม่ เชื่อ
 ว่าคราวนี้ต้องถูกใจท่านชายเป็นแน่” มาร์ฟรีบเสนอ ความจริงน้ำมันหอม
 ตัวนี้เขามีความเชื่อมั่นว่าท่านชายฟาริดจะต้องชอบ ขนาดเขาเองยังแปลกใจ
 ที่เลยล่าสามารถปลู้งแต่งกลิ่นหอมเย็นสดชื่นชวนผ่อนคลายเช่นนี้ออกมา
 ได้สำเร็จ

“บุตรสาวท่านอาเป็นผู้ปลู้งเองเช่นนั้นหรือ”

“ขอรับ เลยล่าบุตรสาวของข้าปลู้งน้ำหอมสูตรใหม่ขึ้นนี้ขึ้นมาเอง”

“ฝีมือเจ้าไม่เลวทีเดียว ลำบากเจ้าจริง ๆ” คำเอ่ยชมของฟาริดทำให้
 เลยล่าซึ่งก้มหน้าอยู่ชันสายตากุ่มงามขึ้น

“ได้รับใช้ท่านชายถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งเจ้าคะ”

“ตกลงว่าเจ้าชอบ” พระชายาถามขึ้นอีกครั้งอย่างไม่วางใจ

“ชอบมากขอรับ” ฟาริดพยักหน้าน้อย ๆ

“อย่างนั้นแม่ก็ดีใจ” พระชายาไอลาแย้มยิ้มอ่อนโยน

จังหวะนั้นเองเสียงแตรเขาสัตว์ก็ดังขึ้น บ่งบอกว่าท่านซิคได้สิ้นสุดการประชุมกับเหล่าผู้เฒ่าแล้ว

“เห็นที่ลูกต้องรีบไปพบท่านพ่อแล้ว”

“ไปเถอะ ส่วนน้ำมันหอมน์แม่จะให้คนไปส่งที่ตำหนักของเจ้า”

“ลูกขอเอาไปด้วยเลยดีกว่า ลูกจะเอาไปอวดท่านพ่อและท่านพี่ พวกเขาจะต้องอิจฉาลูกที่กลับมาก็ได้ของขวัญจากท่านแม่ทันทีแน่ ๆ”

“เจ้าลูกคนนี่...” ท่านโอดาส่ายหน้าอย่างเอ็นดู “เอาเถอะ ตามใจเจ้า”

ฟาริตเฮยลามารดา รวมถึงมารีฟและลูกสาว แต่เพียงออกจากห้องโถงใหญ่ ยังไม่ทันพ้นตำหนักด้วยซ้ำ เขาก็ส่งขวดน้ำมันหอมที่ถืออยู่ให้ทหารองครักษ์บาสซิม และเรียกหาน้ำมันหอมอีกขวดที่เขาเพิ่งได้มาจากนอกวัง

เมื่อน้ำมันหอมขวดน้อยจากเด็กสาวนามมารียามาอยู่ในมือ ฟาริตก็ยกขึ้นสูดดมอีกครั้ง ย้ำความมั่นใจของตัวเอง ว่าน้ำมันหอมที่อยู่กับเขาทั้งสองขวดคือกลิ่นเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน

สตรีสองนางอ้างว่าเป็นคนปรุงน้ำหอมนี้ขึ้นมา น่าสนใจเสียจริง รอจนคนที่เขาส่งให้ติดตามมารียาไปกลับมาก่อนเถิด อะไร ๆ คงสนุกยิ่งขึ้น

ตอนที่ 4

เรื่องน่าหนักใจ

ฟาริดได้คำตอบที่รวดเร็วกว่าที่คาด เมื่อคนของเขากลับมา รายงานก่อนถึงที่พำนักของบิดาเสียอีก เด็กสาวที่เขาเจอที่ร้านของแม่หมอ นูฮายาหายเข้าไปในบ้านของมารีฟ ไม่ต้องคาดเดาอะไรอีกแล้ว เด็กสาวเจ้าของนามมารียาคือบุตรสาวของมารีฟไม่ผิดแน่

เขายังจำทำที่ของนางตอนที่บอกว่าเป็นคนปรุงน้ำมันหอมขึ้นมาได้ ดูมีความมั่นใจและภูมิใจอย่างยิ่ง ดวงตาใสเชื่อนั้นไม่เหมือนแววตาของพวก แอบอ้างหรือขี้อ้อ จนกระทั่งนางเฉลยบอกว่าบิดาและมารดาของเขายัง ซีนชมฝีมือปรุงน้ำมันหอมของนาง จึงเริ่มดูมีพิธี

“ตามดูนางต่อไป”

“แต่ว่า ข้าลองสืบจากคนละแวกนั้นแล้ว เด็กสาวคนนั้นคงเป็นบุตรสาวคนที่สามของท่านมารีฟที่อายุเพิ่งย่างสิบห้าปี ชื่อมารียา มีความเป็นมาชัดเจนเช่นนี้ ไม่น่าเกี่ยวข้องกับกลุ่มโจรที่ซุ่มโจมตีคาราวานของเขาเมื่อสามวันก่อน”

“ตอนนี้ข้าไม่ได้สงสัยนางเรื่องนั้น”

“ถ้าเช่นนั้นทำไม...” บิลาฟองครักษ์ผู้แข็งแกร่งถามอย่างสงสัย แต่พูดไม่ทันจบประโยค ก็เห็นผู้เป็นนายยกมือปรามไว้

“ทำตามที่ตั้งใจก็พอ ตอนนี้ข้าต้องไปพบท่านพ่อแล้ว”

“ขอรับ” บิลาฟรับคำด้วยน้ำเสียงงุนงงอยู่บ้าง เขารอจนผู้เป็นนายเดินผ่านประตูตำหนักกลางเข้าไป จึงหันไปพูดกับบาสซิมซึ่งรออยู่หน้าตำหนักเช่นกัน “ท่านฟาริดคิดจะทำอะไรกันแน่”

“ท่านฟาริดอาจจะตั้งใจเด็กสาวคนนั้นก็ได้” บาสซิมกล่าวยิ้ม ๆ จำประกายตาวาววับของผู้เป็นนายยามสุดดมน้ำมันหอมที่ได้รับจากมารียาที่หน้าตำหนักพระชายาไฮดาได้ติดตา

“เด็กผู้หญิงผอมแห้งคนหนึ่ง มีอะไรให้ท่านฟาริดทรมานความสนใจ” บิลาฟพ่นลมหายใจอย่างไม่เห็นด้วย

“เจ้าก็อย่าด่วนตัดสินอะไรไป วันนี้เป็นเด็กผอมแห้ง ไซ้ว่าวันหน้าจะไม่มีโอกาสเป็นนางหงส์ บุตรสาวคนโตของท่านมาร์ฟก็ขึ้นชื่อเรื่องความงามมิใช่หรือ”

“ก็แค่ข่าวลือ สตรีทุกนางล้วนปิดหน้าค่าตา งามจริงหรือไม่ใครจะรู้” คนไม่เชื่อสิ่งใดจนกว่าจะได้พบเห็นด้วยตาตนเองอย่างบิลาฟ อटकกล่าววาทะหมิ่นแคลนมิได้ แต่เมื่อนึกย้อนถึงใบหน้าของเด็กสาวที่ตนได้เห็นเพียงครู่เดียวตอนบุกเข้าไปล้อมกรอบในร้านนุสา ก็พบว่าเด็กคนนั้นมีเค้าจะเป็นสาวงามในอีกสองสามปีข้างหน้าจริง ๆ

“ไม่เชื่อก็แล้วไปเถิด แต่ยังไม่ถึงขีดคำสั่งของท่านฟาริดไม่ได้ ใช่หรือไม่”

“ก็ต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ข้าขอไปสั่งคนให้ติดตามดูนางต่อไปก่อนล่ะ”

“รีบไปเถอะ หากพลาดอะไรไป ท่านฟาริดอาจไม่พอใจได้”

ดังนั้นบิลาฟจึงรีบแยกตัวไป ปล่อยให้บาสซิมยืนรอผู้เป็นนายอยู่หน้าตำหนักเพียงลำพัง

ส่วนฟาริดเมื่ออย่างก้าวเข้าตำหนักกลาง ก็ตรงไปยังห้องหนังสือขนาดใหญ่ ซึ่งบิดามักใช้เป็นห้องทำงาน ทันทีที่ไปถึงก็พบว่าประตูบานใหญ่ของห้องหนังสือเปิดกว้างอยู่ เมื่อมองเข้าไปภายในห้องก็เห็นว่าซีคส์โลมานผู้เป็นบิดา และพี่ชายทั้งสามต่างอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา

การที่เอยถึงพี่ชายทั้งสาม ว่ามารวมกันอย่าง 'พร้อมหน้าพร้อมตา' อาจฟังดูประหลาด เพราะเขาเป็นบุตรคนที่ห้า ควรมีพี่ชายถึงสี่คนจึงจะถูกทว่าเมื่อสองปีก่อนพี่ชายคนที่สี่ของเขาได้ลาโลกไปเนื่องจากโรคระบาด ขณะที่เดินทางไปเป็นตัวแทนบิดาเยี่ยมเยียนชนเผ่าซึ่งอยู่ทางตะวันตกของทาลา

“เข้ามาสิฟาริด พวกเรากำลังพูดถึงเจ้าอูฟอดิ” ซีคส์โลมานเอยอย่างยินดีที่เห็นหน้าบุตรชายซึ่งไม่ได้พบกันหลายเดือน

ฟาริดทำความเคารพบิดา ก่อนจะก้าวเข้าไปภายใน และทุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่

“ท่านพ่อและพวกท่านพี่ต่างพูดถึงลูก เห็นทีคงใช้ลูกไปทำงานสำคัญเป็นแน่”

“งานแต่งงานของเจ้า ย่อมต้องสำคัญอยู่แล้ว” นูริบุตรชายคนที่สามแห่งซีคส์โลมานเอยขึ้น น้ำเสียงหยอกเย้าและสายตาเจ้าเล่ห์ของเขาพุ่งตรงไปยังน้องชายที่สะดุ้งเฮือกทันทีเมื่อได้ยินเรื่อง ‘แต่งงาน’

“ท่านพี่นูริล้อเล่นกระมัง หากไม่นับท่านพี่ซาริมที่ต้องรอเนื้อคู่ตามคำทำนาย และพี่นาซิมซึ่งแต่งงานมาแล้ว คราวนี้คือคราวของท่านต่างหาก ไหนเลยจะเวียนมาถึงน้องเล็กอย่างช้าได้”

“พี่ชายเจ้าไม่ได้ล้อเล่นหรอกฟาริด ที่งานแต่งงานนูริมีอันต้องผ่านไปก่อน เพราะเมืองบัลลันส่งสาส์นมาแจ้งว่า อยากผัดผ่อนเรื่องนี้ไปสักสองปี เนื่องจากท่านหญิงอายุเพิ่งย่างสิบห้า การจะเดินทางมาที่เมืองเรา

นั้นยากลำบาก ท่านหญิงร่างกายบอบบางอาจทนไม่ไหว” ชีคสุไลมานเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ข้ออ้างชัด ๆ ข้าเชื่อว่าหากท่านผู้หญิงไปรับนางที่เมืองบัลลานด้วยตัวเอง ระหว่างทางย่อมไม่ยอมให้เกิดเรื่องกับท่านหญิงแน่”

“ถึงอย่างไร นางก็ยังเด็กจริง ๆ ไม่ใช่หรือไร ฟาริด” ซาริมเอ่ย “เจ้าก็ทราบว่าหลายปีมานี้ท่านพ่อท่านแม่ออกลานชายอย่างใจจดใจจ่อ แต่บัดนี้ยังมีเพียงท่านหญิงน้อยของนาซิมเท่านั้น ยัสมีนร่างกายอ่อนแอ การจะให้นางตั้งครรรักอีกย่อมต้องตัดทิ้งไป นูรกับท่านหญิงแห่งบัลลานหมั้นหมายกันมานานแล้ว จะให้แต่งกับสตรีอื่นก่อนย่อมไม่ได้เช่นกัน ดังนั้นจึงเหลือเพียงเจ้าเท่านั้น”

“ท่านพ่อ ท่านพี่ ข้าเพิ่งกลับมาเหนื่อย ๆ เราจำเป็นต้องพูดเรื่องนี้เดี๋ยวนี้เลยหรือ”

“ใช่!” นูรขึงสีในท้องเอ่ยออกมาพร้อม ๆ กัน นั่นเป็นเพราะตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ต้องได้คำตกลงจากฟาริดเดี๋ยวนี้ หากปล่อยให้ย่ำยื้อมั่วกับว่าเปิดทางให้อีกฝ่ายกลับไปขบคิดหาทางออก ยิ่งฟาริดเพิ่งกลับมาถึง ความอ่อนล้าจากการเดินทางย่อมทำให้ความอดทนต่อการบีบคั้นมีน้อยกว่าปกติ

“หมายความว่ายังไม่วางใจก็ต้องแต่งงานเช่นนั้นหรือ” หากรู้เช่นนั้นได้เออรอนแรมไปตามเมืองต่าง ๆ อีกสักสองสามปีค่อยกลับก็ดีหรอก

“ใช่ ตอนนี้ข้าได้ให้คนส่งรายชื่อและรูปวาดของเหล่าหญิงสาวที่เหมาะสมไปยังตำหนักเจ้าแล้ว ต้องมีสักคนที่ถูกใจเจ้าแน่นอน” ชีคสุไลมานมองลูกชายคนเล็กนิ่ง

นี่มันบังคับกันชัด ๆ

ฟาริดคิดอย่างขุ่นใจ รู้ว่าตนไม่อาจขัดขืนคำสั่งของบิดาได้ ไม่เช่นนั้น

ผลที่ตามมาอาจเกินคาดเดา เขาจึงเค้นสมองเพื่อเอาตัวรอดอย่างเต็มที่ พลัน
นั้นมือที่กำลังแบล่ำตัวก็สัมผัสวัตถุบางอย่างได้เสื่อคลุ่ม แล้วความคิดวูบ
หนึ่งก็ผ่านเข้ามา

“รออีกสักปีสองปีไม่ได้หรือท่านพ่อ”

“ไม่ได้” ชีคส์โลมานสะบัดมือ ไม่ยอมรับข้อต่อรองใด ๆ มองลูกชาย
คนเล็กที่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ท่าทางลำบากใจ

“ถ้าเช่นนั้นก็ช่วยไม่ได้ แต่ท่านพ่อช่วยให้คนไปนำรายชื่อและรูป
หญิงสาวเหล่านั้นกลับไปได้ เพราะลูกมีนางในดวงใจอยู่แล้ว”

“เจ้าว่าอย่างไรนะ!” ดวงตาของชีคส์โลมานเบิกกว้าง แววตาระริก
อย่างสมหวัง

“ไม่จริงน่า” นูริเอ่ยอย่างไม่อยากเชื่อ

“อย่าล้อเล่นนะฟาริด เรื่องนี้สำคัญมาก” นาซิมพูดเสียงเข้ม ในขณะที่
ที่ซาริมเพียงเลิควมมองน้องชายกับข่าวที่คาดไม่ถึงนี้

“ข้าไม่ได้ล้อเล่น”

“ถ้าเช่นนั้น โยเจ้าต้องโยกโย้ตั้งแต่แรก” นูริหรีตตามองน้องชายอย่าง
จับผิด

“ที่ข้าอยากให้อีกสักสองสามปี เพราะนางเพิ่งอายุย่างสิบห้า
เช่นเดียวกับท่านหญิงของท่านพี่อย่างไรเล่า จึงอยากรอให้นางโตกว่านี้อีก
สักเล็กน้อย”

“ย่างสิบห้า...” ชีคส์โลมานทวนคำบุตรชายอย่างครุ่นคิด แม้ย่าง
สิบห้าจะออกเรือนได้แล้วก็จริง แต่อายุเพียงเท่านั้นจะรับภาระชားของ
ฟาริดไหวได้อย่างไร ที่สำคัญเด็กสาวคนนี้มีตัวตนจริงหรือไม่ หรือเป็นเพียง
ข้ออ้างเพื่อถ่วงเวลาเท่านั้น “เด็กคนนี้เป็นลูกเต้าเหล่าใครกัน หวังว่าฐานะ
ของนางคงไม่ชั่วร้ายเกินจะรับไหวหรอกนะ”